

UZASADNIENIE

Apelacja obrońcy jest bezzasadna.

Zaskarżony wyrok jako sprawiedliwy, odpowiadający prawu karnemu materialnemu i nie uchylający prawa karnemu procesowemu należało utrzymać w mocy. Argumenty zawarte w apelacji okazały się bezzasadne.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz błędnej oceny dowodów nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w oparciu o rzetelnie i wszechstronnie oceniony materiał dowodowy. Każdy istotny dowód został poddany analizie i oceniony w kontekście innych, powiązanych z nim dowodów. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy jest obiektywna, prawidłowa, zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, oparta o całość ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego i jako taka korzystna z ochrony jaką daje art. 7 kpk. Sąd Okręgowy nie będzie w tym miejscu tej oceny i tych ustaleń powielał, albowiem wobec doręczenia stronom odpisu uzasadnienia zaskarżonego wyroku analiza ta powinna być im znana - dość powiedzieć, że Sąd odwoławczy aprobuje dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów oraz oparte na niej ustalenia faktyczne.

Ponadto w sprawie nie zachodziły nie dające się usunąć wątpliwości – to apelant usiłuje podważyć prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu i doszukuje się wątpliwości tam, gdzie ich nie ma. To, że skarżący nie zgadza się z oceną dowodów zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie jest równoznaczne z występowaniem w sprawie nieusuniętych wątpliwości.

W szczególności chybiony jest zarzut naruszenia prawa karnego procesowego poprzez zaniechanie wskazania, czy oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, skoro wynika to z zastosowanych przepisów dotyczących warunkowego umorzenia postępowania o opisany w komparycji wyroku czyn, zaś wskazanie stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu nie następuje w sentencji wyroku.

Ustalenie, że w chwili uderzenia przez oskarżonego w rozrzutnik rolniczy tylne światła pozycyjne tego pojazdu były sprawne wynika z zeznań A. S., W. S., a także z opinii kryminalistycznej. Z opinii tej w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że co najmniej prawe tylne światło pozycyjne rozrzutnika nie tylko było sprawne, ale wręcz świeciło się w momencie uderzenia w ten rozrzutnik przez samochód oskarżonego. W połączeniu z zeznaniami w/w świadków oraz zasadami doświadczenia życiowego (gdyż nierealne jest, że A. S. udałby się w długą trasę wiedząc, że będzie się poruszał po drogach publicznych po zapadnięciu zmierzchu bez sprawnego tylnego oświetlenia) doprowadziło to Sąd Rejonowy do słusznego wniosku o sprawności tych świateł.

Chybiony jest zarzut wiązany z tym, że badaniom kryminalistycznym poddano jedynie żarówki, a nie cały system oświetlenia rozrzutnika, gdyż z zeznań policjantów dokonujących czynności na miejscu po wypadku wynika, że na skutek uderzenia system oświetleniowy rozrzutnika uległ takiemu uszkodzeniu (pewne elementy zostały rozerwane), że nie dało się go zbadać. Poza tym, skoro z ekspertyzy wynika, że żarówka z tylnego oświetlenia świeciła się w chwili uderzenia, to oczywiste jest, że przed uderzeniem system ten musiał działać.

Podnoszony przez apelanta brak categorycznego stwierdzenia w opinii, czy żarówka z tylnej lampy rozrzutnika się świeciła, dotyczy tylko jednej z nich (lewej). Co do prawej żarówki ekspertyza nie pozostawia żadnych wątpliwości – świeciła się ona w momencie uderzenia przez pojazd oskarżonego w ten rozrzutnik.

Dlatego chybione są argumenty, że świadkowie nie zeznawali na temat oświetlenia ciągnika z rozrzutnikiem w momencie uderzenia przez oskarżonego w ten zestaw pojazdów, gdyż wynika to z w.w ekspertyzy.

Chybione są zarzuty związane z brakiem dopuszczenia opinii biegłego ds. rekonstrukcji wypadków i dowolnego ustalenia, że oskarżony mógł zobaczyć pojazd rolniczy z jedną sprawną tylną lampą z tyłu z odległości umożliwiającej podjęcie manewrów obronnych, albowiem z niczego innego jak z wyjaśnień oskarżonego wynika naruszenie przez

niego przepisów prawa o ruchu drogowym, w szczególności wynika z nich, że oskarżony nieprawidłowo obserwował drogę. Przecież wyjaśnił on, że był całkowicie zaskoczony, gdy w światłach mijania swojego samochodu zobaczył ten zestaw pojazdu – a przecież należyta obserwacja przedpola jazdy pozwoliłaby mu dostrzec światło co najmniej prawej tylnej lampy rozrzutnika. Związek przyczynowy pomiędzy brakiem należytej obserwacji przedpola jazdy przez oskarżonego a uderzeniem przez prowadzony przez niego samochód w rozrzutnik jest w tej sytuacji oczywisty, niewątpliwy i ustalenie tego nie wymagało wiadomości specjalnych i dopuszczania w tym zakresie dowodu z opinii biegłego.

Podobnie chybione są zarzuty związane z niedopuszczeniem dowodu z opinii biegłego ds. rekonstrukcji wypadków, czy rozsypanie węgla na drogę miało wpływ na późniejszy wypadek i czy uderzenie w ciągnik uniemożliwiło zjechać nim na pobocze i podjęcie innych działań zmierzających do zapobiegnięcia powstania kolejnych szkód. Przecież nie o rozsypany węgiel tu chodzi, tylko o to, że uderzając w rozrzutnik oskarżony spowodował „wyłączenie” jego tylnych świateł na skutek uszkodzeń powstałych od tego uderzenia i to spowodowało, że tak nieoświetlony i uszkodzony zestaw pojazdów stał na drodze, wywołując stan zagrożenia dla kolejnych użytkowników tej drogi. Samochód kierowany przez D. W. nadjechał na tyle szybko, że i tak nie było czasu na uprzątnięcie węgla i usunięcie ciągnika z drogi, dlatego obciąża to oskarżonego, który do tej sytuacji doprowadził. Zaś co do podejmowania przez kierującego ciągnikiem jakichś działań w celu zapobiegnięcia kolejnym uderzeniom w ten zestaw przez nadjeżdżające pojazdy, to przecież brak ewentualnych działań w tym kierunku przez A. S. w żaden sposób nie wyłącza odpowiedzialności samego oskarżonego, albowiem zgodnie z art. 44 ust. 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym obowiązek zabezpieczenia miejsca wypadku w równym stopniu obciąża wszystkich kierujących (a zgodnie z art. 44 ust. 3 także inne osoby) w wypadku tym uczestniczących.

Dlatego ustalenia faktyczne Sądu meriti są prawidłowe, zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena dowodów pełna, logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym, a rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku jest sprawiedliwe, nie uchybiające prawu materialnemu, zaś sam wyrok zapadł bez obrazy prawa procesowego.

Na wydatki w postępowaniu odwoławczym złożył się ryczałt za doręczenia pism procesowych w kwocie 20 złotych.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 12 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym oraz wymierzył mu 60 złotych tytułem opłaty za drugą instancję. Oskarżony ma stały dochód (około 6000 zł. miesięcznie – vide k. 95), Sąd Okręgowy nie znajduje podstaw, dla których miałby w jego przypadku zwalniać go od ponoszenia wydatków postępowania.

Z powyższych względów orzeczono jak w wyroku.